

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12055/2022
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Република Србија - Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, против туженог АД „Слога“ Каћ, кога заступа Миодраг Ракић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1222/22 од 25.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1222/22 од 25.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 176/2020 од 07.02.2022. године, одбијен је предлог туженог за прекид поступка у овој правној ствари (став први изреке). Тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен (став други изреке). Обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини у производној 2014/2015, 2015/2016, 2016/2017 и 2017/2018 исплати износ од 1.107.952,73 евра у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу НБС на дан плаћања са припадајућом каматом по референтној стопи Европске централне банке на главне операције увећане за 8% поена рачунавши од дана подношења тужбе 21.05.2019. године до исплате (став трећи изреке). Преко досуђеног износа од 1.107.952,73 евра до тражених 1.116.844,43 евра са припадајућом законском затезном каматом на наведену разлику од подношења тужбе до исплате, тужбени захтев је одбијен (став четврти изреке). Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 532.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став пети изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1222/22 од 25.05.2022. године, одбијена је жалба туженог и пресуда Вишег суда у Новом Саду П 176/20 од 07.02.2022.

године, у делу којим је тужбени захтев усвојен и одлука о трошковима поступка, потврђена (став први изреке). Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе, која би могла представљати основ за уважавање ревизије туженог нема.

Према утврђеном чињеничном стању, предметно земљиште уписано је у лист непокретности број .. КО Нови Сад III означено као – остало грађевинско земљиште у државној својини – власника Републике Србије. Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 146/13 од 30.11.2015. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца Републике Србије и одређено да се брише право коришћења туженог АД „Слога“ Каћ, уписано у лист непокретности број .. КО Нови Сад III и да се утврђује право јавне својине Републике Србије на истим непокретностима, уз обавезу туженог да трпи укњижбу у катастру. Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2385/17 од 27.02.2019. године преиначена је првостепена пресуда П 146/13 од 30.11.2015. године и тужбени захтев тужиоца који се односи на непокретности уписане у ЛН .. КО Нови Сад III, одбијен као неоснован. Пресудом Врховног касационог суда Рев 2549/19 од 02.09.2021. године, одбијена је ревизија туженог, а усвојене су ревизије тужиоца и умешача Града Новог Сада и преиначена пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2385/17 од 27.02.2019. године, тако што је одбијена жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 146/13 од 30.11.2015. године. Тужени је против пресуде Рев 2549/19 од 02.09.2021. године поднео уставну жалбу Уж 15/22 Уставном суду Републике Србије, који је поступак у току.

У поступку инспекцијског надзора од 31.03.2016. године и 21.02.2019. године, који је за сврху имао контролу начина коришћења земљишта у државној својини на парцели уписаним у ЛН .. КО Нови Сад III, пољопривредна инспекција при Министарству пољопривреде и заштите животне средине сачинила је записнике и утврдила да је тужени АД „Слога“ Каћ у том периоду користио наведене парцеле тужиоца. Према налазу и мишљењу вештака тужени је у 2014/2015. години користио без плаћања накнаде земљишта у државној својини у укупној површини од 200,8156 ха, вредност закупа за агроекономску 2014/2015 сагласно закључку комисије за спровођење поступка давања у закуп пољопривредног земљишта у државној својини на територији Града Новог Сада од 19.06.2018. године износи укупно 57.600,82 евра. Тужени је у производној 2015/2016,

2016/2017 и 2017/2018 годинама користио без плаћања накнаде 233,6686 ха земљишта у државној својини. Вредност закупа за 2015/2016 годину износи 332.501,07 евра (1.422,96 евра x 233,6686 ха) за 2016/2017 износи 391.855,23 евра (1.676,97 евра x 233,6686 ха) за 2017/2018 износи 325.995,37 евра (1.395,12 евра x 233,6686 ха) укупно је то износ од 1.050.352,03 евра. За све четири агроекономске године висина користи коју је тужени имао од употребе земљишта у државној својини износи 1.107.952,73 евра.

Из овако утврђеног стања нижестепени судови су применом одредбе члана 62. став 5. Закона о пољопривредном земљишту („Службени гласник Републике Србије“ број 62/2006 ... 112/15 и 95/2018), члана 94. став 1. Закона о пољопривредном земљишту („Службени гласник Републике Србије“ број 62/2006, 41/2009 и 65/2008) одредбе члана 210. и 219. Закона о облигационим односима, одредбе члана 60. Закона о пољопривредном земљишту („Службени гласник Републике Србије“ број 62/2006 ... 95/18) и одредбе члана 64а Закона о пољопривредном земљишту закључили да је тужбени захтев тужиоца делимично основан.

По становишту Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одлучили делимичним усвајањем тужбеног захтева и одбијањем приговора туженог о застарелости потраживања тужиоца, јер је за оцену приговора застарелости релевантна одредба члана 371. у вези члана 210. и 219. ЗОО, а не одредба члана 372. ЗОО како ревидент, неосновано указује. Правни основ потраживања тужиоца је исплата накнаде користи коју је тужени имао од употребе непокретности у државној својини, а не исплата повремених потраживања.

Неосновани су наводи ревидента да је савестан држалац непокретности у државној својини, јер је имао уписано право коришћења у периоду за који тужилац захтева исплату накнаде користи од употребе непокретности у државној својини. Насупрот ревидентовим наводима о томе да су нижестепени судови пропустили да примене одредбу члана 38. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, нема места примени те одредбе, јер тужени није савестан држалац пољопривредног земљишта у државној својини, пошто му је то право престало на основу одредбе члана 94. Закона о пољопривредном земљишту, који је ступио на снагу 26.07.2006. године. Тужени је свакако постао несавестан даном подношења тужбе за брисање права коришћења 2013.године, а није пружио доказе о испуњености услова из члана 61. Закона о пољопривредном земљишту или неком другом правном основу државине.

Неосновани су наводи ревидента да су нижестепени судови неправилно применили одредбу члана 62. став 5. Закона о пољопривредном земљишту, јер су судови досудили износе добијене множењем троструког износа највише постигнуте цене за хектар у референтном округу са површином коришћеног пољопривредног земљишта за 2015/2016, 2016/2017, 2017/2018 годину, након ступања на снагу одредбе члана 62. став 5. Закона о пољопривредном земљишту на правну снагу.

Из наведених разлога неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Ревизијски наводи којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање везано за утврђивање висине просечне постигнуте цене по хектару на територији округа, нису дозвољени у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу одредбе члана 414. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**